

fremhæves det udtrykkeligt, at dette skal ske på den måde og i det omfang, dette stemmer med det ratificerende lands nationale forhold.

I artikel 3 anføres, at beskæftigelsespolitikken skal udformes under medvirken af repræsentanter for de af de påtænkte foranstaltninger berørte personer, i særdeleshed arbejdsgiver- og fagforeningsrepræsentanter, for i fuldt omfang at gøre brug af deres erfaringer og synspunkter samt for at sikre deres samarbejde ved udarbejdelse af og opnåelse af støtte til den ønskede beskæftigelsespolitik.

Arbejdsministeren understregede i sin fremsættelse konventionens bredt formulerede karakter og bemærkede, at Danmark stedse havde lagt vægt på så vidt muligt at søge de af Den internationale Arbejdsorganisation vedtagne konventioner ratificeret. Konventionen var udtryk for organisationens program, som Danmark som medlemsland følte sig solidarisk med. Den var endvidere i overensstemmelse med det af regeringen fremsatte lovforslag om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring (se side 137).

Forslaget fik ved 1. behandlingen tilslutning fra alle ordførere.

Erling Dinesen (S) rejste på Knud Hertlings vegne spørgsmålet, hvorfor konventionen ikke umiddelbart skulle gælde for Grønland, idet det i bemærkningerne til forslaget var udtalt, at dette spørgsmål skulle optages til forhandling.

Valbak (RV) beskæftigede sig i sit indlæg en del med uddannelsesproblemerne, især spørgsmålet om adgang til efteruddannelser, hvor vi efter hans opfattelse ikke var nået langt nok.

Arbejdsministeren bemærkede i sit svar, at det var ret almindeligt, ikke mindst for ILO-konventionerne, at man, når de ratificeres for det sydlige Danmark, tog forbehold med hensyn til forhandlinger om de særlige forhold, som på mange områder kunne gøre sig gældende i Grønland, før konventionen sattes i kraft dér. Ministeren ville fremme disse forhandlinger med henblik på en hurtig anmeldelse af ratificeringen også for så vidt angik Grønland.

Hvad angik uddannelsesspørgsmålet omtalte ministeren den uddannelseseksplosion, der havde fundet sted i 1960'erne. Han var ikke meget i tvivl om, at vi i 1970'erne ville opleve en ny uddannelseseksplosion, som ville sætte ind netop på efteruddannelsesområdet. Der var utvivlsomt et behov for planlægning af efteruddannelsernes indhold og for ordninger, der sikrede rimelige økonomiske vilkår i efteruddannelsesperioden. Undervisningsministeriet og arbejdsministeriet overvejede for tiden i fællesskab, hvorledes de hermed forbundne problemer mest hensigtsmæssigt kunne gennemarbejdes.

Ved 2. (sidste) behandling vedtoges forslaget enstemmigt med 142 stemmer.